

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2863/25
11.9.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Олге Арсовић, председника већа, Зорице Банковић и Јасне Лозук, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД, ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ и ИИ сви из ..., чији је заједнички пуномоћник адвокат Берислав Илић из Обреновца, ул. Краља Петра Првог бр. 24, против тужених ЈЈ из ..., чији је пуномоћник адвокат Зоран Врељански из Обреновца, ул. Вука Караџића бр. 87/1 и туженог КК из ..., чији је пуномоћник адвокат Александар Ивковић из Обреновца, ул. Карађорђева бр. 6, ради чинидбе и исплате, одлучујући о жалби тужилаца и друготуженог изјављеним против пресуде Основног суда у Обреновцу П 377/23 од 3.7.2024. године, у седници већа одржаној дана 11.9.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе тужилаца и друготуженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Обреновцу П 377/23 од 3.7.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу П 377/23 од 3.7.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да отклоне недостатке у становима тужилаца у стамбеном објекту у ... у ул. ... који су тактивни наведени за сваки стан. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован алтернативно постављен тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да солидарно исплате тужиоцима на име цене коштања радова које треба извести у становима и то: тужиљи АА износ од 67.340,67 динара; тужиоцу ББ износ од 179.304,16 динара; тужиљи ВВ износ од 102.114,99 динара, као и износ од 58.819,81 динара; тужиљама ГГ и малолетној ... износ од 113.953,19 динара; тужиоцу ДД новчани износ од 74.405,11 динара; тужиоцу ЂЂ износ од 30.163,49 динара; тужиљи ЕЕ износ од 152.680,96 динара; тужиљи ЖЖ износ од 224.732,93 динара; тужиљи ЗЗ износ од 223.582,93 динара и тужиљи ИИ износ од 152.680,96 динара, све са законском затезном каматом почев од 30.08.2013. године као дана вештачења па до исплате. Ставом трећим

изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавезу тужени да отклоне недостатке на стамбеном објекту у ... у ул. ..., који су такстивно наведени а односе се на радове за заједничко степениште, фасаду, паркинг простор и кровну конструкцију. Ставом четвртим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против наведене пресуде, тужиоци су благовремено изјавили жалбу побијајући је у целости због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, као и друготужени побијајући одлуку о трошковима парничног поступка садржану у ставу четвртом изреке побијане пресуде из свих законом предвиђених разлога. Трошкове другостепеног поступка тужиоци су опредељено тражили.

Тужиоци су доставили одговор на жалбу друготуженог.

Испитујући правилност пресуде на основу одредбе члана 386, а у вези члана 506 став 2 Закона о парничном поступку ("Сл. Гласник РС" бр. 72/11 са свим изменама и допунама), Апелациони суд је оценио да су жалбе тужилаца и друготуженог неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности. Изрека првостепене пресуде је јасна, разумљива и не противречи сама себи и разлозима пресуде, као ни доказима који се налазе у спису и садржи јасне, потпуне и довољне разлоге о свим битним чињеницама, тако да се њена законитост и правилност са сигурношћу може испитати, па не стоје наводи из жалбе којима се указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку.

Изведеним доказима у току првостепеног поступка утврђено је да су тужени као сувласници на кат.парцеле бр... КО ..., на основу Уговора о заједничкој градњи од 17.10.2007. године и анекса истог уговора саградили стамбено - пословни објекат, у ул. ... у ..., у коме је тужени ЈЈ био власник станова број 2, 3, 4, 5, 10, 13, 16, 17, 18, 20, 21, а тужени КК је био власник стана бр.1 и 19, за које станове су тужиоци закључили уговоре о купопродаји и то са првотуженим ЈЈ уговоре о купопродаји стана закључили су: тужилца ЖЖ за стан бр. 2 дана 23.5.2008. године (ступила у посед стана 29.8.2008. године према записнику о примопредаји), 33 за стан бр. 4 дана 14.2.2008. године (нема доказа када је ступила у посед стана), ЕЕ за стан бр. 5 дана 6.6.2008. године (ступила у посед 6.6.2008. године према записнику о примопредаји), ЂЂ за стан бр. 10 и 13 дана 27.8.2007. године (ступио у посед 16.6.2008. године према записнику о примопредаји), ДД за стан бр. 16 дана 5.2.2008. године (ступио у посед 7.6.2008. године према записнику о примопредаји), ГГ и мал. ... за стан бр. 17 дана 11.6.2008. године (ступиле у посед 11.6.2008. године према записнику о примопредаји), ВВ за стан бр. 18 дана 27.2.2008. године (ступила у посед 2.6.2008. године према записнику о примопредаји), ББ за стан бр. 20 дана 11.3.2008. године (ступио у посед 19.6.2008. године према записнику о примопредаји) и АА за стан бр. 21 дана 29.12.2008. године (ступила у посед 29.12.2008. године према записнику о примопредаји), док су са КК уговоре закључили ИИ за стан бр. 1 дана (нема записника о примопредаји) и ВВ за стан бр. 19

(нема записника о примопредаји стана). Приликом примопредаје станова неки од тужилаца су са туженима сачинили записнике у којима су констатовани таксативно недостаци које су тужиоци уочили у својим становима и на објекту. Током поступка није достављен доказ да су се тужиоци обраћали туженима у складу са одредбама Закона о облигационим односима у погледу пријаве накнадно уочених недостатака. На предлог тужилаца изведен је доказ вештачењем од стране вештака грађевинске струке Милоша Милошевића од 30.8.2013. године и 20.3.2014. године којима су утврђивани недостаци на становима, фасади, степеништу и крову у време вештачења, као и да ли је уређен простор за 6 паркинг места, које недостатке је таксативно вештак навео и вредност радова на отклањању свих недостатака које је утврдио вештачењем. У већини уговора тужилаца је уговорено да је гарантни рок за изведене радове у стану 2 године, а за радове на кровној конструкцији 5 година. Тужба је поднета 8.7.2010. године.

Увидом у пресуду Апелационог суда у Београду Гж 5505/10 од 2.2.2011. године којом је потврђена пресуда Општинског суда у Обреновцу П 9/09 од 1.7.2009. године, а која је достављена од стране тужених током поступка, утврђено је да су тај поступак водили ЈЈ и КК као тужиоци против ЈКП Водовод и канализација из Обреновца, а поводом материјалне штете која је настала изливањем фекалне канализације у сутерен објекта у ул. ... у ... на кат.парцели број ... КО ..., чији су власници били именовани, а поводом изливања које се догодило 06.06.2008. године, због које су овде тужени ангажовали предузеће „...“ из ... ради извођења комплетних занатских радова на санацији и адаптацији поплавлених станова у сутерену и то станова од 1 до 5. Из рачуна предузећа „...“ од 28.11.2008. године утврђено је да цена свих изведених, радова на санацији и адаптацији оштећених станова због изливања фекалне канализације износила 414.400,00 динара, који износ су тужени исплатили наведеном предузећу по овом рачуну. Из налаза и мишљења судског вештака грађевинске струке, датог у поступку за обезбеђење доказа из предмета Р.бр.555/08, а који је приложен у предмету П 9/09, утврђено је да је узрок изливања фекалних вода присуство велике количине атмосферских вода (велика количина падавина) у мрежи фекалне канализације, због чега је иста кроз купатилске сливинке станова у сутерену продрла у простор сутерена, да је објекат прописно прикључен на постојећу канализациону мрежу, што је констатовано записником Комисије за технички преглед радова, те да је атмосферска вода продрла у сутерен због неисправности саме уличне мреже фекалне канализације. Даље је из приложене одлуке утврђено да у записнику број 01-V/2008 Комисије за технички пријем радова стоји да је објекат урађен у складу са постојећом техничком документацијом, те да према пројектној документацији у ул... постоји сеперациони систем одвођења отпадних вода код кога је забрањено уводити атмосферску воду у канализацију фекалних вода. На основу наведене пресуде утврђено је да је решењем Општинског органа управе ГО Обреновац од 16.06.2008. године туженима одобрена употреба колективног стамбеног објекта, бруто површине 1221.19 м² у ул. ... на кат парц. ... КО ..., а на основу свих приложених решења ГО Обреновац која се односе на потврђивање изведених радова у складу са пројектима. Саставни део овог решења чини записник Комисије за технички преглед предузећа „...“ д.о.о. из Београда бр. 01-V/2008 од 4.5.2008. године, којим је утврђено, да је након техничког прегледа поменута комисија констатовала да се сви наведени радови могу користити сагласно својој намени, не доводе у опасност животе и здравље људи, не угрожавају коришћење суседних објеката, не утичу на безбедност од пожара и на сигурност саобраћаја и да су изведени у складу са постојећом техничком документацијом, због чега је ова комисија

предложила да се донесе решење о употреби наведеног објекта. У овом предмету судски вештак Милош Милошевић је узимао у обзир и влажења која су настала и каснијим изливањем фекално канализационе мреже у станове у сутерену услед обилних падавина и исте је обрачунао.

Првостепени суд је оцењујући изведене доказе оценио да је неоснован тужбени захтев у целини, уз образложење да су парничне странке уговорима прецизирали гарантни рок за квалитете изведених радова у стану на две година, а на крову пет година, да су се сви тужиоци уселили у станове током 2008. године, те да је последњи рок за истицање некавалитета изведених грађевинских радова истекао пет година по усељењу што је 2013. година, док су тужиоци поднеском из 2017. године извршили преиначење тужбе тако што су уместо првобитно постављеног захтева који се односи на прикључење зграде на даљински систем грејања поставили захтев за замену и поправку лоше изведених грађевинских радова, те је оцењено да је тако постављени тужбени захтев неблаговремен са становишта купопродајних уговора који су предвидели рокове потраживања, те да је тужбени захтев у супротности са одредбом члана 376 Закона о облигационим односима. Одлуку о трошковима парничног поступка донео је применом одредбе члана 153 став 2 Закона о парничном поступку.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је донео правилну одлуку, па је жалба тужилаца одбијена као неоснована, а побијана пресуда потврђена, с тим да разлоге које је за одлуку дао првостепени суд делимично као правилне прихвата и овај суд.

Одредбом члана 630. Закона о облигационим односима је прописано да је уговор о грађењу уговор о делу којим се извођач обавезује да према одређеном пројекту сагради у уговореном року одређену грађевину на одређеном земљишту, или да на таквом земљишту, односно на већ постојећем објекту изврши какве друге грађевинске радове, а наручилац се обавезује да му за то исплати одређену цену (став 1), као и да уговор о грађењу мора бити закључен у писменој форми (став 2).

Одредбом члана 641. Закона о облигационим односима је прописано да се за одговорност за недостатке грађевине примењују одговарајуће одредбе уговора о делу. Одредбом члана 645 истог Закона је прописано да је наручилац или други стипендар дужан о недостацима обавестити извођача и пројектанта у року од шест месеци од кад је недостатак установио, иначе губи право да се позове на њега (став 1), као и да право наручиоца или другог стипендара према извођачу, односно пројектанту по основу њихове одговорности за недостатке престаје за годину дана рачунајући од дана кад је наручилац, односно стипендар обавестио пројектанта, односно извођача о недостатку (став 2).

Такође је прописано одредбом члана 614. Закона о облигационим односима да је наручилац дужан прегледати извршено дело чим је то по редовном току ствари могуће и о нађеним недостацима без одлагања обавестити посленика (став 1), да ако наручилац на позив посленика да прегледа и прими извршени рад то не уради без оправданог разлога, сматра се да је рад примљен (став 2), као и да после прегледа и примања извршеног рада посленик више не одговара за недостатке који су се могли опазити обичним прегледом, изузев ако је знао за њих, а није их показао наручиоцу.

Такође је одредбом члана 615 истог Закона прописано да ако се доцније покаже неки недостатак који се није могао открити обичним прегледом, наручилац се ипак може позвати на њега, под условом да о њему обавести посленика што пре, а најдуже у року од месец дана од његовог откривања (став 1), те да истеком две године од пријема обављеног посла, наручилац се више не може позвати на недостатке (став 2).

С друге стране, одредбом члана 454. став 1. Закона о облигационим односима је прописано да се уговором о продаји обавезује продавац да пренесе на купца право својине на продату ствар и да му је у ту сврху преда, а купац се обавезује да плати цену у новцу и преузме ствар, при чему је одредбом члана 455 прописано да уговор о продаји непокретних ствари мора бити закључен у форми прописаној посебним законом који уређује промет непокретности, под претњом ништавости. Такође је одредбом члана 481. истог Закона прописано да је купац дужан да примљену ствар на уобичајени начин прегледа или је да на преглед, чим је то према редовном току ствари могуће, и да о видљивим недостацима обавести продавца у року од осам дана, а код уговора у привреди без одлагања, иначе губи право које му по том основу припада (став 1), те кад је преглед извршен у присуству обеју страна, купац је дужан своје примедбе због видљивих недостатака саопштити продавцу одмах, иначе губи право које му по том основу припада (став 2). одредбом члана 482. истог Закона је прописано да кад се после пријема ствари од стране купца покаже да ствар има неки недостатак који се није могао открити уобичајеним прегледом приликом преузимања ствари (скривени недостатак), купац је дужан, под претњом губитка права, да о том недостатку обавести продавца у року од осам дана рачунајући од дана кад је недостатак открио, а код уговора у привреди без одлагања (став 1), те да продавац не одговара за недостатке који се покажу пошто протекне шест месеци од предаје ствари, изузев кад је уговором одређен дужи рок (став 2).

У конкретном случају уговори закључени за станове број 2, 4, 10, 13, 16, 18, 19, 20, могли би се тумачити као уговори о куповини станова у изградњи с обзиром да су купљени у време када је стамбена зграда била у изградњи, те се на исте имају применити одредбе уговора о грађењу, односно о делу у складу са цитираним одредбама, док су уговори за остале станове тужилаца по својој природи уговори о купопродаји непокретности, с обзиром да је извршена куповина и станови су одмах предати у посед тужиоцима, те се на исте имају примењивати одредбе Закона о облигационим односима који се тичу продаје.

Наиме, правилан је закључак првостепеног суда да је неоснован захтев тужилаца за чинидбу. Ово стога што из утврђених чињеница произлази да тужиоци, као наручиоци радова, нису обавестили тужене као извођаче о откривеним недостацима пре протекла рока из члана 645. став. 1 Закона о облигационим односима, те како су тужбу за остваривање права по основу тих недостатака поднели по протеклу рока из одредбе члана 645. став 2. истог закона, али и уговорених рокова код неких од закључених уговора, то је прихваљив закључак да је, у конкретном случају, пре подношења тужбе наступила материјална преклузија. Ово стога што из наведених одредаба Закона о облигационим односима следи да, након извршене примопредаје, наручилац може остварити своја права по основу материјалних недостатака (захтев за отклањање недостатака, за снижење цене односно за накнаду штете) уз услов да, прво, о недостацима благовремено обавести посленика и друго, да благовремено поднесе

тужбу уколико недостаци ни након обавештења не буду отклоњени. У тужби су тужиоци неодређено само истакли захтев да се обавежу тужени да изведу радове на отклањању недостатака по записницима (вероватно се мисли на записнике о примопредаји станова, мада нису приложени за све станове), вештачењем (које није приложено нити се може утврдити из приложених доказа на које вештачење су тужиоци мислили, а уколико се мислило на вештачење које тек треба да се изведе били су дужни да укажу у тужби на недостатке које су уочили), те радови на фасади, крову и на 6 паркинг места, без ближег описа истих ни приближно, што је све тужбу чинило неуредном, али без могућности одбачаја у фази поступка која је била у време пресуђења.

Дакле, на основу приложених доказа уз тужбу једино се могло закључити да су тужиоци обавестили тужене о недостацима према приложеним записницима о примопредаји. Међутим, у приложеним записницима недостаци који су наведени нису недостаци који су касније током поступка описани у налазу вештака грађевинске струке на које се тужиоци позивају када опредељују захтев поднеском из 2017. године. Стога, тим поднеском тужиоци опредељују захтев у односу на нове недостатке о којима тужене нису обавестили. У неким од закључених уговора предвиђени су гарантни рокови за радове у становима на две године, а за радове на крову пет година, при чему тужиоци у погледу недостатака за фасаду, кров и паркинг места нису ни приложили доказе да су обавештавали тужене. Такође током поступка тужиоци нису приложили нити предложили доказе на околност који су то недостаци постојали на фасади, крову у време тужбе, с обзиром да тврде да су рокове за подношење тужбе испоштовали неодређеним захтевом. Током поступка ни вештачењем није утврђено који су то недостаци постојали када су тужиоци поднели тужбу иако је суд то наложио вештаку, већ је само утврђено који су недостаци постојали у време вештачења што је пет, односно шест година после предаје непокретности тужиоцима. С обзиром на изложено, како је гарантни рок за станове био две године, а како вештачењем није утврђено да постоје недостаци по записницима на основу којих је заснован захтев у тужби, те како није током поступка утврђено ни који су недостаци на крову и фасади постојали у време подношења тужбе, односно уселења, а за које би евентуално могла да се цени благовременост на основу неодређеног захтева у тужби, то је правилан закључак првостепеног суда да је неоснован тужбени захтев услед тога што је наступила материјална преклузија.

У погледу крова и недостатака које је вештак утврдио (поломљени црепови, поломљена цев за димњак, померени лимови и друго), током поступка нису пружени докази, па ни из приложеног вештачења, да се ради о недостацима који су настали као последица лошег извођења радова или о недостацима који су настали током употребе ствари с обзиром на опис недостатка, односно током поступка није доказано да су ти недостаци настали у периоду који је претходио тужби односно од уселења до подношења тужбе и да се неодређени навод у тужби односио управо на описане недостатке у вештачењу из 2013. односно 2014. године. Тужиоци ни и у погледу недостатака на фасади, нису доставили доказ да су благовремено обавештавали о недостатку тужене, те је рок прописан цитираним одредбама за уговоре о грађењу и делу истекао, а истекао је и рок од две године, односно пет година за кров, који је уговорен према неким од приложених уговора.

Такође из приложених уговора произилази да ни један од тужилаца није купио паркинг место, нити је током поступка приложен доказ у виду пројекта или других документа из којих би произилазила обавеза тужених да тужиоцима обезбеде паркинг места са подлогом како су то тужиоци тражили. Током поступка није било спорно да су тужени обезбедили око зграде простор који се може користити за паркинг, а што је услов за стицање одобрења за градњу и касније за стицање употребне дозволе, односно одобрења за изведене радове. То што је на једном месту током година истоварен материјал и на том месту онемогућено паркирање није од утицаја на оцену постојања одговорности тужених по закљученим уговорима и недостацима у изградњи који се морају пријавити у прописаним роковима.

На основу вештачења, које је изведено по предлогу тужилаца, није утврђено ни то да ли су констатовани недостаци такве природе да утичу на солидност грађевине, нити су на ту околност пружени, односно предложени докази, а према опису из налаза овај суд није могао да закључи о постојању таквих недостатака који би утицали на солидност грађевине и немогућност коришћења исте, те у конкретном случају није било места ни примени одредбе члана 644 ЗОО у вези члана 231 став 2 ЗПП-а.

Сходно томе, како се постављени захтев из 2017. године не односи на недостатке по записницима о примопредаји, с обзиром да у истима нема недостатака у погледу фасаде, крова и паркинг места, као ни недостаци у становима и степеништу који су вештачењем утврђени, те како се ради о новим недостацима које су касније тужиоци уочили, а у погледу којих тужене нису обавестили, односно нису доставили нити предложили доказе на околност да су тужене о истима у законским роковима и роковима који су неким од уговора предвиђени (две године за радове у стану и пет година за радове на крову) обавестили, то су протекли рокови предбвиђени одредбама 645, 614 и 615 Закона о облигационим односима за уговорене обавезе по уговорима код којих је уговорена продаја станова у изградњи.

Такође и код уговора који су закључени као класични уговори о купопродаји непокретности за преостале станове тужилаца и у којима рокови гаранције чак нису ни уговорени, на те уговоре се морају применити одредбе о пријави недостатака продате ствари по цитираним одредбама које се тичу уговора о продаји, који рокови су врло кратки, а што ни један од тужилаца по тим уговорима није учинио осим у записницима о примопредаји, при чему током поступка није било спорно да су тужени отклањали те недостатке, а вештачењем током поступка недостаци по записницима и нису утврђени (при чему за неке станове и нису приложени записници), што указује управо на то да су исти отклоњени. У погледу других недостатака, како произилази из цитираних одредби, тужиоци су морали у року који је прописан да буду пријављени туженима, а за шта током овог поступка нису приложени докази, те је неоснован захтев и тужилац по тим одлукама сходно цитираним одредбама од 454 до 482 Закона о облигационим односима у вези члана 231 став 2 Закона о парничном поступку.

Даље, полазећи од изложеног како није утврђена обавеза тужених на чинидбу, стога није основан захтев ни на исплату вредности обрачунатих радова по приложеном вештачењу, с обзиром да се алтернативно овлашћење дужника односи на могућност да обавезу чинидбе замени исплатом одређене суме новца коју одређује поверилац.

Имајући у виду све наведено, неосновано се жалбом тужилаца истиче да су током поступка доказали постојање недостатака у грађењу налазом вештака, а полазећи управо од свега неперед изложеног, односно да пре свега нису доказали да су у погледу недостатака опредељених поднеском из 2017. године тужене о истима обавестили и оставили рок за отклањање недостатака, а што јасно произилази као обавеза предвиђена цитираним одредбама Закона о облигационим односима. Позивање тужилаца на опредељеност захтева и “прецизирању” тужбе након вештачења је без утицаја управо полазећи од изложеног да су се у тужби позвали на недостатке констатоване у записницима о примопредаји (који сви нису ни достављени), као и вештачу (које такође није приложено уз тужбу, те се ни из накнадних изјшњења не може закључити о ком се вештачењу ради), при чему је вештачењем током овог поступка утврђен одређени број недостатака, али ти недостаци нису они који су констатовани у записницима. Стога се не може рећи да су тужиоци благовремено указали туженима на недостатке на које се односи поднесак из 2017. године, а тужба је поднета 2010. године. Стога је и правилно одбијен тужбени захтев, али је исти требао бити одбијен полазећи од напред цитираних одредби у вези одредбе члана 231 став 2 Закона о парничном поступку.

Током поступка тужиоци су указивали на недостатке у становима у сутерену од броја 1 до броја 5, али је из приложене пресуде Општинског суда у Обреновцу П 9/09 од 1.7.2009. године која је потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5505/10 од 2.2.2011. године, утврђено да је за изливање воде у сутеренске станове узроковано неисправности уличне мреже фекалне канализације, а да је спорни објекат прописно прикључен на постојећу канализациону мрежу, што је констатовано записником Комисије за технички преглед радова, те је утврђено да је ЈКП Водовод и канализација одговорна за насталу штету на овим становима и обавезан је на исплату утврђеног износа. Поступак су водили тужени, као власници станова у то време. Стога, уколико је и након великих атмосферских падавина у јуну месецу 2008. године, које су биле предмет расправе у тој парници, дошло до новог изливања воде у ове станове услед великих падавина, питање одговорности за влажење станова и насталу штету услед тога требало би се решавати по правилима о одговорности за штету прописаним Законом о облигационим односима, а не по правилима за одговорност за недостатке у грађењу.

Вештачење које су тужиоци касније током поступка приложили у фотокопији од 20.9.2010. године (дакле исто је урађено након подношења тужбе у овој парници) односи се управо на влажење у становима у сутерену услед изливања воде због великих атмосферских падавина, а исто је израђено у поступку обезбеђења доказа који су водили тужиоци власници станова у сутерену против противника предлагача ЈКП Водовод и канализација. Дакле ово вештачење се не може довести у вези са тужбеним захтевом опредељеним у тужби, па су ови накнадни захтев за остале недостатке морали бити благовремени, а за шта током поступка нису достављени докази иако су тужиоци били дужни доставити у смислу одредбе члана 231 став 2 ЗПП-а.

На правилност побијане пресуде нису од утицаја ни остали жалбени наводи тужилаца, јер је из изложених разлога апелационог суда, побијана одлука правилна. Разлози другостепеног суда су дати у складу са актуелном праксом Европског суда за људска права по којој другостепени суд може навести сопствене разлоге за одлуку у

циљу давања образложене одлуке и права на правично суђење у складу са чланом 6 Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Сл. лист СЦГ – међународни уговори“, бр. 9/03, 5/05 и 7/05 – испр. и „Службени гласник РС – Међународни уговори 12/10) - пресуда ЕСЉП од 27.септембра 2001.године, Hirvisaari v. Finland (49684/99, § 30-33).

Сходно наведеном, Апелациони суд је одбио као неосновану жалбу тужилаца и потврдио првостепену пресуду, одлучивши као у ставу првом изреке ове пресуде, применом одредбе члана 390. Закона о парничном поступку.

Без утицаја су жалбени наводи друготуженог да има права на трошкове парничног поступка, те да није било места одлучивању да свака странка сноси своје трошкове, стога што је одредбом члана 163 став 1 и 3 ЗПП-а прописано да о накнади трошкова одлучује суд на одређени захтев странке, без расправљања, те да захтев за накнаду трошкова странка је дужна да поднесе најкасније до завршетка расправљања које претходи одлучивању о трошковима. Стога како је друготужени после месец дана од закључења главне расправе доставио захтев за накнаду трошкова парничног поступка, то је првостепени суд правилно оценио када је донео одлуку да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка имајући у виду успех странака у спору и то да ли су и када определили захтев за накнаду трошкова.

Стога је потврђена и одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке побијане пресуде на основу члана 163 и 401. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду да тужиоци нису успели у другостепеном поступку, на основу одредбе члана 165. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

**Председник већа-судија
Олга Арсовић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић